

## 46. fejezet: Vöröset látni

Következő reggel Hermione a Reggeli Prófétáját olvasta a Griffendél asztalánál, miközben Ronnal Harryre vártak. Megint egy csomó kép szerepelt a fekete hajú fiúról az első oldalon – még mindig arról az éjszakáról, mikor visszatért a kastélyba, ezüst páncélba öltözve, olyan külsővel, mintha egy tündérmeséből lépett volna ki. Ron akkor nem mondott semmit, de Hermione tudta, hogy volt némi irigység benne. Ó, nem a veszélyre vagy a felelősségre vágyott, és biztosan azt a vegytiszta félelmet sem irigyelte, ami egyfolytában kísértette Harryt – de az iskolában minden fiú szívesen lépett volna a Harryt övező reflektorfénybe. Ironikus módon, az egyedüli személy, aki úgy tűnt, nem kér ebből, maga Harry volt.

De Hermione aznap este nagyon büszke volt Ronra. Egy pillanatig sem hezitált, mikor a miniszter kikérdezte; kérdés nélkül falazott legjobb barátjának. Korábban, mikor Ginnyvel együtt mindenki őket faggatta, Ron tartotta magát a Dumbledore-tól kapott forgatókönyvhöz, és boldogan vezette a többieket az orruknál fogva.

Ron jött rá, hogy Dumbledore egyszerűen azért nem akarja, hogy a minisztérium megtudja, hova vitték Harryt, mert úgy gondolja, hogy a miniszter elfuserálná a dolgokat, és megöletné a barátjukat. Mivel teljesen biztos volt benne, hogy helyesen következtetett az igazgató terveit illetően, Hermione és Ginny követték a példáját, és mindenkinek zavaros, határozatlan válaszokat adtak, aki csak kérdezte őket Harry tartózkodási helyével kapcsolatban. Ha nem lett volna a folytonos, gyomorszorító aggodalom a fiú iránt, Hermione talán még élvezte is volna a helyzetet.

- Szerinted megengedi, hogy felpróbáljam a páncélját? – kérdezte Ron csendesen, miközben Hermione válla felett átnézve bámulta Harry képét az újságban.

- Biztos vagyok benne – válaszolt Hermione. – Valószínűleg rajtad jobban is állna. Sokkal magasabb vagy, és a vállad is szélesebb, mint Harryé.

A dicsérő szavakat hallva Ron peckesen kihúzta magát. Rávigyorgott a lányra, és Hermione látta, hogy legalább egy pillanatra minden rendben van a világában. Be kellett vallania legalább magának, hogy Ronald Weasley néha egyszerűen megolvasztja a szívét az őszinte, érzelmes reakcióival.

A termen átfutó zümmögéssé erősödött suttogásból tudta, hogy Harry lépett be. Egy pillanattal később már le is ült velük szemben, mindkettejükre rámosolygott, és Hermione úgy látta, hogy ma egészen kipihentnek tűnik. Tudta, hogy valószínűleg még mindig aggódik Siriusért és Remusért – és persze jó oka volt rá. Azt is tudta, hogy előző éjjel bújtatták el Remust, hogy megvédjék a minisztériumtól, de úgy tűnt, a fiú jobb kedvében van, mint tegnap.

- Minden rendben ment a múlt éjjel? – kérdezte Ron suttogva.

Harry bólintott.

- Később elmesélem. Kitaláltak valamit?

Hermione egyből tudta, mire vonatkozik a kérdés. Nevezetesen arra, hogy kitaláltak-e már valamit, hogy megakadályozzák Sirius és a Malfoy kölyök házasságát. Tegnap eljátszadottak néhány ötlettel – beleszámítva azt is, hogy a Házasság Kövét használják valamelyikükön, akár Drácón, akár Siriuson. Sajnos azonban nem tudták, milyen törvényes módjai lennének ennek. Hermione ragaszkodott hozzá, hogy szükségük van egy példányra a Black család Conscriptusából, mielőtt döntenének.

- Még nem – vallotta be. – Előbb látnunk kell a Conscriptust.

Harry összeráncolta a szemöldökét, de hozzálátott megtölteni a tányérját, s az újság felé bökött a fejével, amit Hermione még mindig a kezében tartott.

- Mi van ma az újságban? Valami, amiért aggódnom kellene?

- Csak még több ugyanabból – válaszolt a barna hajú boszorkány. – A Wizengamot teljes vizsgálatot követelt a Winter Lands-ügyben. Meg akarják tudni, miért mellőzték, veszítették el, vagy írták újra a segítségkérést. Sok vita van a Varázslóregisztrációs Törvény miatt is. Most elég zavarosak a dolgok a minisztériumban. Gyanítom, hogy sok ember el fogja veszíteni az állását ezért, és nem csak Caramel van bajban.

- Mi ez a Regisztrációs Törvény? – kérdezte Harry, miközben megvajazta a pirítósát. – Tegnap is megemlégtették az újságban.

- Egy katasztrofális ötlet – jegyezte meg Ron, és utálkozó képet vágott. Hermione tudta, hogy a vörös hajú fiút nem igazán érdekli a politika, de ezt az ügyet még ő is figyelemmel kísérte az apja miatt. Általában Arthur Weasley kedvelt minden mugli dolgot, és a tény, hogy ezt ellenezte, felkeltette a fia figyelmét.

- A mugli kormány azt akarja, hogy minden varázsló és boszorkány iratkozzon fel a népszámláló hivatalukban – magyarázta Hermione Harrynek.

- Önként? – kérdezte Harry.

A lány megrázta a fejét, miközben összezsavarta, az újságot és félretette. Mint a népszerűség legnagyobb része, ő sem gondolta, hogy ez jó ötlet lenne.

- Nem, kötelezővé akarják tenni.

- Minek? – sürgette Harry zavarodottan. – Nem sok értelme van. Mármint, nem is tudnak a hat feltérképezhetetlen grófságról. Miért akarnának tudni azokról az emberekről, akik ott élnek?

- Az adók miatt – mondta egyszerűen Hermione, és a Harry arcára kiülő zavarodott kifejezést látva tovább magyarázta. – Azt mondják, a népszámlálás miatt van, de az az igazság, hogy meg akarják adóztatni a Britanniában élő varázslókat és boszorkányokat.

- Miért fizetne a varázsvilág adót a mugli kormánynak? Nem használjuk a nyilvános szolgáltatásaikat, a kórházakat, a rendőrségüket, a szállítóeszközeiket. Mivel indokolják azt, hogy megadóztatják az embereket olyan szolgáltatásokért, amit nem is vesznek igénybe?

- Nem kell megindokolniuk – vont a vállát Hermione. – Igazából nem érdekli őket. Csak tetszik nekik a gondolat, hogy még több pénzt kaphatnak. Mondanom sem kell, hogy ez óriási vitát robbantott ki az egész varázsvilágban. A legnagyobb félelmük a titoktartási záradék. Az emberek tudni akarják, hogy fog a varázsvilág titokban maradni a muglik előtt, ha adót kell fizetniük nekik. A kormány próbál mindenkit megnyugtatni, hogy mindent számításba vettek, de ez az egész hülyeség. Előbb vagy utóbb valamelyik könyvelő vagy bizottság meg fogja nézni a statisztikákat, és el fog gondolkodni, hogy igazából kik ezek az emberek, akik sehol nem léteznek.

Harry megrázta a fejét, miközben a rántottáját tologatta ide-oda tányérjában.

- Hát abból, amit hallottam, a mugli kormánynak nincs sok esélye, hogy bármit is rákényszerítsen a varázsvilágra – válaszolt Harry. – Miért gond ez egyáltalán? Miért nem mondják nekik, hogy menjenek, és törődjenek a maguk dolgával?

Voltak páran, akik belehallgattak a beszélgetésükbe, és mindannyian éljenezni kezdtek Harry hozzászólására. A fiú röviden rájuk vigyorgott, de visszafordította figyelmét barátnőjére.

- Ez a gond – válaszolt Hermione. – Valami okból kifolyólag a Mágiaügyi Minisztérium be akarja vezetni a törvényt. Innen jön a vita.

- Hányan támogatják ezt a törvényt? – ráncolta a szemöldökét Harry.

- Sehányan – vont a vállát a lány. – A varázsvilág többsége ellene van. Ez az egyetlen eset, mikor mindenki összefog a muglik ellen. Nagyon rossz ötlet ez az egész.

- Mikor azt mondod, hogy a többség, mennyit értesz rajta? Ötvenegy százalék, hatvan százalék?

- Próbálkozz a kilencvenöt százalék körül – javította ki Hermione.

Harry szemei erre elkerekedtek.

- Mármost, azt akarod mondani, hogy a varázsvilágban majdnem MINDENKI ellene van, de a minisztérium azt tervezi, hogy beleegyeznek? Mégis, hogy lehetséges ez?

- Ez az egyik fő gondja a választásoknak, Harry – világosította fel Hermione. – Caramel egyike a főembereknek, akik ezt akarják; megpróbált meggyőzni mindenkit, hogy jó ötlet lenne. Sokan vannak, akik mellé álltak. Még többen korrupcióról beszélnek. Hogy pénzt kapnak a mugli kormánytól, ha beleegyeznek ebbe. Ez az egyik ok, hogy miért is olyan zavaró ez az egész dolog Winter Lands-szel. Az emberek kezdik elveszíteni bizalmukat a Minisztériumban.

Hermione látta, hogy a szavai nyugtalanítják barátját, a fiú szemei elsötétültek, ahogy gondolatai befelé fordultak. Csak elképzelni tudta, hogy mekkora nyomás alatt lehet. Legnagyobbrészt figyelmen kívül hagyta az örületet a közelgő választásokkal kapcsolatban, és elutasította, hogy kiálljon valamelyik jelölt mellett. De most a politikai vihar közepébe lökték, jobban, mint valaha, és miután múlt éjjel látta, hogyan bánik el a mágiaügyi miniszterrel, gyanította, hogy kezd rájönni, mekkora hatalma is van. Nem csak egyszerűen varázserő állt a rendelkezésére, hanem az az erő is, amivel szó szerint megváltoztatja a jövőjük alakulását.

Beszélgetésük ezután más irányba fordult, amikor a többi fiú egy őket sokkal jobban érdeklő témára terelte a szót – azaz a kviddicsre. Harry azonban csendben maradt. Megfordult, mikor Piton belépett a Nagyterembe reggelizni, röviden a férfire nézett, és elmosolyodott. Hermione a tanári asztal felé pillantott, és kíváncsian figyelte, ahogy a bájitalmester egy bólintással viszonzozza Harry mosolyát. Ugyanúgy, mint Harryé, a férfi érkezése is sokak figyelmét magára vonta, és Hermione hallotta, hogy a vihogás ismét megkezdődik. Ezúttal egy csapat hugrbugos lány rebegtette szempilláit a bájitalmesterre. Piton olyan ellenséges tekintettel nézett vissza rájuk, ami még az acélt is megolvasztotta volna.

Hermione kíváncsian tekintett Harryre, és észrevette rosszalló pillantását, miközben Pitont és a hugrbugosokat figyelte. Barátja bosszúsan, de ugyanakkor zavarodottan bámult a vihogókra, mintha nem lenne teljesen biztos abban, hogy miért is bosszantja mindez. Hermione felismerte ezt a pillantást – ő is ugyanilyen ellenségesen nézett Lavender Brownra minden alkalommal, amikor a lány Ronnal flörtölt. Akaratlanul is az jutott eszébe, hogy Harry talán valami hasonlót érez. Tudta, hogy kezdi megkedvelni a bájitaltanárt, de talán volt ott annál valami több is. Igazság szerint Harry mindig lemaradt, ha érzelmekről volt szó, annyi minden összezavarta, amit mások normálisnak tartottak. Emlékezett zavart pillantására, mikor először megölelte - mintha nem értette volna, hogy valaki miért tesz ilyesmit vele.

Gyors pillantást vetett Pitonra, és egy ideges, feldühödött férfit látott, aki úgy tűnt, képtelen felfogni ép ésszel, miért rebegteti felé a szemét egy csapatnyi lány. Hermionénak el kellett fojtania a kuncogását. Harry és Perselus olyanok voltak, mintha vak vezetne világtalant.

Hirtelen egy csoport hollóhátas meglepett suttogására figyelt fel, és feléjük fordult. Azt vette észre, hogy az ő érdeklődésüket valaki más köti le: valaki, aki épp most lépett be a főajtón. Körbenézett, és meglátta Draco Malfoyt, aki a szokott idegesítő és arrogáns módján parádézott. Aztán észrevette a nyakában lógó különös láncot.

Hermione kővé dermedt a sokktól, és nem volt biztos benne, hogy tényleg azt látja, amit lát. Draco Malfoy egy Sárkányarany medált viselt a nyaka körül. Egy Vörös Sárkányaranyat! A helyzet olyan valószínűtlen volt, hogy Hermione percekig meg sem tudott szólalni, de azt az ékszert semmivel nem lehetett összetéveszteni. Egy vörös Sárkányarany! Malfoy pedig büszkén viselte, és úgy mutogatta, mint valami díjnyertes trófeát.

Elég volt egy gyors pillantást vetnie a Hollóhát asztala felé, hogy lássa, amint minden ötödéves és az összes felsőbbéves hitetlenkedve bámul Malfoyra, és mind ugyanúgy össze vannak zavarodva, ahogy ő. Ezután a hugrbugosok felé fordult. Közülük úgy tűnt, csak maréknyian voltak tisztában a medál jelentésével – néhány idősebb tanuló az asztal végén. Elkerekedett, hitetlenkedő szemekkel nézték a szőke mardekárost. Hermione gyorsan felmérte saját házának tanulóit is, és megállapította, hogy csak két hetedéves van az asztalnál, akinek van valami fogalma róla, mit jelent mindez.

Megfordult, hogy jobban lássa, ahogy Draco a Mardekár asztala felé indul. Az ott ülők reakciója nagyon különböző volt. Néhányan szó szerint megrökönyödtek; sokan mások, akiknek nyilvánvalóan fogalmuk sem volt a medál jelentőségéről, irigykedve néztek az aranyra, amit Malfoy mutogatott.

- Nézd azt a seggfejet – morogta Ron, mikor Draco büszkén lépdelt egy üres szék felé Pansy Parkinson mellett. –Az vajon egy újabb ajándék, amivel az apja megvesztegette? Mindig úgy felvág!

Hermione, aki azt gondolta, hogy ez talán valamiféle vicc, megfordult, hogy lássa, mit szólnak ehhez a tanárok. Piton, aki éppen néhány szelet szalonnát szedett a tányérjára, mozdulatlanra dermedt Draco láttán. Egyik kezével még mindig a levegőben tartotta a szalonnás tálat. Dumbledore-nak a szája előtt volt a keze, hogy vagy egy nevetést, vagy egy meghökkent zihálást fojtson vissza; Hermione nem igazán tudta megállapítani. A férfi szeme azonban fényesen csillogott, így gyanította, hogy inkább jókedvű nevetés az. McGalagony egy kenőkést markolt a levegőben, és az ő szája is tátva maradt a döbbenettől.

Aztán Hermione észrevette Charlie Weasley arckifejezését, és furcsa gyanakvás töltötte el. Charlie, aki Hagrid mellett ült, míg a kastély vendége volt, erősen a tányérjára koncentrált, mintha az lenne a legérdekesebb dolog a világon. Elég sikertelenül próbált meg elrejteni egy önelégült mosolyt.

A terem másik végében, a Mardekár asztalánál Draco leült, láthatóan észre sem véve a zavart, amit okozott. Teljesen mellőzte a megdöbbenet mardekárosokat, miközben Pansy és Blaise felé fordult, hogy tolláskodjon. Mindkét barátja irigykedve nézett a nyakában függő aranyra. Mikor Pansy kinyúlt, hogy megérintse, Draco félreütötte a kezét, megakadályozva, hogy a lány hozzáérjen a legújabb szerzeményéhez. Bár Hermione nem hallotta, mit mond, de látta, hogy valamiről hanceg nekik.

Aztán észrevette, hogy egy ismerős sárga könyvet tart a kezében, kinyitja, és lapozgatni kezdi. A tavalyi Legendás Lények Gondozása tankönyvük volt.

- Valami gond van, Hermione? – kérdezte hirtelen Harry, mivel feltűnt neki a lány furcsa arckifejezése. Eközben a tanári asztal felé nézett, majd összeráncolta a homlokát, mikor észrevette, hogy Piton még mindig a levegőben tartja a szalonnás tálat.

- Ó, ugyan már, Hermione! – morogta Ron. – Az csak egy hülye csecsebecse. Ne mondd, hogy te is le vagy nyűgözve.

- Az egy Vörös Sárkányarany – mondta egyszerűen.

- És? – követelte a vörös hajú fiú. Harry még mindig rosszállóan nézett a tanárookra, pillantása most McGalagonyt fixírozta.

- Egy Sárkányarany – ismételte meg. – Vörös Sárkányarany.

Ron értetlenül vállat vont, és Harry is értetlen tekintettel nézett Hermionéra, aki bosszankodva megrázta a fejét.

– Én vagyok az egyedüli, aki elolvassa a függelékeket a tankönyveinkben?

- A könyveinkben vannak függelékek? – kérdezte Ron.

Hermione csalódottan fújt egyet, és visszanézett a hollóhátasokra – legalább ők elolvasták a feladott olvasmányokat. Még az ötödévesek is, akik idén használták a könyvet, ismerték a vörös Sárkányarany jelentését. Egy gyors pillantás a főasztal felé ráébresztette, hogy egyik tanár sem moccant meg, még mindig a gyanútlan Malfoyt nézték, döbrent csendben. Azon gondolkodott, hogy ki fog először megmozdulni. Láthatóan senki nem tudta, hogyan reagáljon, a helyzet lehetetlensége mindenkit meglepett.

Hermione észrevette, hogy Draco olvasni kezdett. A végén nyitotta ki a könyvet – kétségtelenül pont azt a függelékét tanulmányozta, amire az előbb utalt. Olvasás közben mintha megtorpant volna, önelégült mosolya lassan lehervadt az arcáról, majd viaszfehérre sápadt. Ahogy a tekintete tovább haladt lefelé az oldalon, sápadtsága átadta a helyét a vörösségnek, arca elpirult a forróságtól. Szemei elkerekedtek, hirtelen felnyúlt, megragadta és erősen megrántotta a nyakában lógó láncot – és amikor rájött, hogy nem fog elszakadni, úgy tűnt, mindjárt felrobban. Egyik pillanatról a másikra a teljes némaságból vak, őrjöngő dühben tört ki.

Hermione döbrenten nézte, hogy Draco Malfoy talpra ugrik, és a tanári asztal felé fordul.

– Megöllek! – ordította, majd megfogta a sárga könyvet és vakon a főasztal felé dobta. – Megöllek! Te korcs! Megöllek! – hangja fülsiketítő magasságba emelkedett, és visszaverődött a magas

plafonról, miközben mindent, ami a keze ügyébe került, a főasztal felé kezdett el hajigálni. Tányérokat, tálakat, tökleves serlegeket, ételt. A diákok riadtan ugrottak el az útból, mert eszeveszett dühe miatt képtelen volt rendesen célozni. Mikor az evőeszközökkel kezdett el dobálózni – és sok nagyon éles tör volt a Mardekár asztalán –, a tanárok akcióba lendültek, és pajzsokat húztak fel, hogy megvédjék magukat és a tanulókat a mardekáros dührohamától.

Hermionénak csak egy pillanatba telt rájönnie, hogy Draco Charlie Weasleyt próbálja eltalálni. Minden dühe egyenesen a sárkányszelídítőre irányult, aki majdhogynem vidáman nézte a történeteket.

- Megbolondult! – kiáltotta Ron döbbenten, miközben elugrott egy repülő tál elől. A tanárok pajzsai sok tárgyat eltérítettek, és ezek össze-vissza röpködtek a teremben. Néhány idősebb tanuló felhúzta a saját pajzsát, több-kevesebb sikerrel.

A diákok igyekeztek elmenekülni a repkedő tárgyak útjából, és az asztalok alá bújtak, miközben Draco még több muníciót keresett. Felmászott a Mardekár asztalára, hogy elérje a messzebb levő töröket és tálakat. Egy pillanatra teljes zűrzavar uralkodott el a Nagytermen. Dracót túlságosan elvakította a düh, és észre sem vette, hogy minden, amit Charlie-hoz vág, lepattan a pajzsról. Aztán úgy tűnt, ráébredt, hogy valójában varázsló, előhúzta a pálcáját, és a főasztal irányába mutatott vele. De ekkorra már annyira előntötte a méreg, hogy úgy tűnt, az egyetlen bűbáj, amire emlékezett, az Incendio volt. Ártalmatlan tűzrobbanásokkal kapta telibe a tanárok pajzsait, amelyeket Dumbledore szép sorban kioltott.

Ebben a másodpercben Charlie felállt, előhúzta a saját pálcáját, és kilőtt Dracora egy nagyon erős kábító átkot. Az átok eltalálta a fiút, aki mozdulatlanul az asztal tetejére rogyott. Egy pillanat erejéig halálos csend lett a teremben.

- Elnézést kérek ezért – jelentette ki Charlie, mintha ő rendezte volna az egész rendbontást. Felállt, gyorsan kisietett az asztal mögül, és az eszméletét veszített mardekáros felé indult. Mindenki teljes némaságban figyelte, ahogy megfogja a szőke fiút, és a vállára dobja. – Elviszem a gyengélkedőre, hogy megnézzék, mi baja – jelentette ki a főasztal felé vigyorogva. – A sárkányok nagyon kiszámíthatatlanok tudnak lenni, ha nincsenek a természetes élőhelyükön.

A Nagyterem romjai között a tanulók kikukucskáltak az asztalok alól, hogy végignézzék, amint az idősebbik Weasley vállán a Malfoy örökössel, a kijárat felé vonul. Mikor Charlie elhaladt a Griffendél asztala mellett, Ron vonakodva felállt.

– Charlie? Mi történik? – ugyanolyan zavarodottan tekintett bátyjára, mint mindenki más.

Charlie csak rávigyorgott.

– Ó, mondjuk úgy, véget vetettem a Malfoy-Weasley családi viszálynak.

Hermione ekkor vette észre a sárga Sárkányarany darabot, ami Charlie nyakában lógott – egy medál, amit kettétörték.

Charlie eltűnt a terem ajtaja mögött.

A tanulók egyszerre fordultak a főasztal felé, hogy lássák, mit gondolnak minderről a tanárok. Hermione észrevette, hogy Dumbledore még mindig vitézül próbál nem nevetni.

– Flitwick professzor – merengett el –, ön és a prefektusok rendbe hoznák a Nagytermet, míg én megnézem Piton és McGalagony professzorral Mr. Malfoyt?

- Igen, persze – bólintott Flitwick. – Te jó ég! Nem láttam ehhez hasonlót, mióta Sirius Black elvarázsolta a plafont, hogy békák essenek belőle!

Míg McGalagony és Piton követte Dumbledore-t, Flitwick professzor egy pálcaintéssel elkezdte helyreállítani a termet. Hermione elvégzett néhány tisztítóbűbájt a Griffendél asztalánál, mivel a sok repülő étel jócskán telefröcskölte az asztalt.

- Vegyem úgy, hogy a Vörös Sárkányaranynak van valami jelentése? – kérdezte Harry Hermionétól, miközben ő és Ron visszahelyezték a padot, amit fellöktek, mikor mind az asztal alá süllyedtek.

Hermione bólintott.

– Csak a sárkányok viselnek Vörös Sárkányaranyat – magyarázta.

- Nyilvánvalóan nem, ha Malfoy viselte – válaszolt Harry.

- Nem érted – Hermione maga is alig akarta elhinni. – A sárkányszelídítők Sárkányarany darabokat tartanak maguknál. Arra használják őket, hogy sárkányokat szelídítsenek – Neville és Seamus feléjük hajoltak, és figyelmesen hallgatták, miközben ő folytatta. – Mikor megszelídítenek egy sárkányt, adnak neki egy darabot az aranyból, és az vörössé válik, mikor a sárkány a rabja lesz. Része egy varázsszertartásnak. Vért kell váltani, és a sárkány a sárkányszelídítő tulajdona lesz. Ez egy mágikus kötelék.

- Szóval azt mondod, hogy Malfoy ellopta ezt az aranyat Charlie valamelyik sárkányától? – találgatott Ron. – És dühös, azért mert... valami átok, vagy valami van rajta?

- Nem, Ron – rázta meg a fejét Hermione. – A Vörös Sárkányaranyat nem lehet ellopní. A lánc nem jön le, hacsak nem maga a sárkányszelídítő szedi le. Az egyetlen módja, hogy Draconak Vörös Sárkányaranya legyen az, ha Draco maga a sárkány.

- Draco Malfoy egy sárkány? – kérdezte Harry teljesen összezavarodva.

- Igen – értett egyet Hermione.



Ron és Harry hitetlenkedő pillantásokat váltottak a többi griffendélessel, akik szintén a lány magyarázatát hallgatták.

– Draco Malfoy egy aranyvérű varázsló, Hermione – mondta Ron lassan, mintha egy kisgyereknek magyarázna.

Hermione mérgesen nézett rá.

– Nem érted a lényegét. Nézd, mielőtt a varázslók léteztek volna, az öregebb sárkányok Sárkányaranyat használtak, hogy uralják a fiatal sárkányokat. Egy öreg, erős sárkány egy nagy fiatalabb sárkánytörzset magához kötött. Mikor jöttek a varázslók, felfedezték, hogy ugyanilyen módon ők is használhatják a Sárkányaranyat, azaz egy hasonló rituálét követően uralhatják a sárkányokat. Aztán rájöttek, hogy ugyanez a rituálé alkalmas arra is, hogy két embert összekössenek, de csak nagyon ritkán csinálják meg, mert a személy, aki megkapja a Vörös Sárkányarany darabot, még mindig sárkánynak tekintendő – Hermione ekkor szünetet tartott, hogy lássa, megértették-e. – Törvényesen sárkánynak – tisztázta. – Draco Malfoy törvényesen már nem varázsló. Ő egy sárkány. Egy állat.

– Sárkánnyá fog válni? – kérdezte Ron bizonytalanul.

– Nem! – dobantott a lábával Hermione frusztráltan. – Nem fog sárkánnyá válni. Még mindig ember. Csak jogilag nem az. Valami okból kifolyólag feladta a jogait, mint varázsló.

Harry a többiekkel együtt kábultan nézett, de Ron fékezhetetlenül kuncogni kezdett. A kuncogása gyorsan nevetéssé robbant.

– Azt mondd, hogy a bátyám rászedte Malfoyt, hogy állattá váljon?

– Hát, láthatóan – vont a vállát Hermione. – Bár nem tudom, ez hogy működik. Amennyire én tudom, a rituáléhoz teljes beleegyezésre van szükség.

A többi griffendéles ekkor vihogni kezdett, és csatlakoztak Ronhoz, a mardekáros kínos helyzete miatt.

Hermione megrázta a fejét és Harryre pillantott, aki inkább zavarodott volt, mint vidám.

– Ha más nem is, ez megoldja Sirius problémáját – mondta neki csendesesen.

– Mi? – kapta fel a fejét Harry rögtön.

– Hát, még nem láttam a Black család Conscriptusát – vallotta be Hermione –, de nagyjából garantálhatom, hogy semmiképpen nem engedi meg, hogy egy nem-ember beházasodjon a Black-család vérvonalába.

Harry elmosolyodott. Egy pillanattal később kuncogni kezdett, aztán nevetni. Hermione csak felsóhajtott, és visszaült, hogy megvárja, míg Ron és Harry újra uralkodni tudnak fékezhetetlen jókedvükön.